

NOŽ

JURAJ
THAL

MARENČIN PT

Juraj ^ Thal v
NOŽ

MARENČIN PT

© Juraj Thal, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Petra Janáková

535. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-563-6 (brož.)

ISBN 978-80-8114-564-3 (ePub)

Predtým, ako sa začítate do tejto knihy, by som rád podotkol, že ide prevažne o fikciu, hoci – ako každá fikcia – obsahuje aj táto skutočné situácie a momenty. Dokonca si trúfam podotknúť, že niekoľko ľudí by sa v príbehu mohlo aj spoznať. Všetky mená, časy a miesta som preto zmenil.

Prajem vám príjemné chvíle pri čítaní!

autor

1.

4. august, 21:20

Snažil sa vykriknúť, ústa mal však plné čohosi hnusného, lepkavého, akoby sa mu zaliali až po mandle blatom a mokrým pieskom.

Nedokázal ho prehltnúť, ani vytlačiť bezvládnym jazykom von.

Nemohol sa nadýchnuť.

Nemohol rozprávať.

Mohol len počúvať.

Ležal na pravom boku, premočený a pomočený. Ako si ustelieš, tak budeš spať, vraví sa. A on si ustlal na špinavej zemi ako zvalená bezcenná socha. Nedokázal sa pohnúť, otvoriť ústa, brániť sa...

Bol bez akýchkoľvek možností a šancí.

Oči sa mu zalievali akousi tekutinou. Akoby mu lepkavá červená dlaň zatláčala viečka.

Takto asi vyzerá úplná beznádej. Bezmocnosť. Stratený a vydesený z neznámeho.

Počul nejaký hlas. Známy hlas. Nevedel presne, čo mu hovorí. Nerozumel ani jedinému slovu, ani jedinej slabike. Nič konkrétne. Hlas znel tlmene, pripomínal nejaké bublanie. Možno prichádzal z akejsi studne, možno len zle počul. A možno to nepočul vôbec.

Cez hustnúcu hmlu si uvedomoval stromy a ich rozhojdané obrysy. Naťahovali k nemu ťažké konáre, akoby mu chceli pomôcť vstať a zdvihnúť ho zo špinavej zeme kdesi do modrých výšav. Kto by tomu však veril! Vedel, ako to je. Príroda sa mu arrogantne a podlo vysmievala. Dávala mu najavo svoju prevahu. Bol len obrovská nula. Nikto mu nechce pomôcť a tieto stromy už vôbec nie. Nikdy sa nemal narodiť. Čože sa on pýtal na tento svet?! Žobral a dožadoval sa, aby ho matka porodila?!

Znova sa pokúsil rozlepiť oči a odsunúť dlaň, ktorá mu ich zatlačala.

Týčila sa nad ním silueta. Chmúrný sivý tieň, temná vidina jeho posledných okamihov.

Možno človek, možno anjel. Kde by sa tu vzal?

Topil sa. Začudoval sa, že aj na súši sa môže človek topiť. Plúca sa mu zalievali. Zaplavovalo mu útroby, plnili sa ako kajuty storpédovanej ponorky vodou.

Vylakal sa tmy, ktorá vystriedala šedú hmlu. Tak takto sa to teda skončí... Derniéra jeho života. Dorskákal, dobačoval – ako mu vždy prorokovali. Korunoval svoj bludný život trýznivým a agónickým koncom.

Zvnútra počul nejaké dunenie. Bol to tlkot jeho vlastného srdca. Búchalo pomaly. Nesmierne pomaličky.

Lentissimo.

Mama.

Teraz na ňu myslel. Zatúžil sa k nej pritúliť – neznáma krajina už nebola tak ďaleko.

V dialke videl slabé fosforeskujúce záblesky. To sa mu však len zužovali zorničky a pomaly v nich vyhasínal život. Práchnivý, bezcenný život. Túžil počúvať anjelské chóry spievajúce mu na ceste do blaženosti a pokoja. Nádherne upokojujúce jemné melódie. Tisíce flaut vyludzujúce okázalé a dokonalé stupnice navodzujúce stavy šťastia.

Pretože zomieral. A nebolo na tom nič pekné ani príjemné. Bolelo to.

Toto je výlet bez návratu.

Vraví sa, že kde nič nie je, ani smrť neberie. Tu ale brala.

Brala v samote.

A brala rýchlo.

2.

17. júl, 11:15

Sedemnásteho júla 2012 bolo pekelne horúco. Ľudia sa ako živé mŕtvolky vliekli po meste. Meteorológovia sa zlomyseľne zhodovali v tom, že vyhliadky na osviežujúcu letnú búrku či nebodaj zo pár daždivých dní sú priam mizivé. Pásmo vysokého tlaku sa už dva týždne tiahlo nad celým Slovenskom a udržiavalo nad touto malou krajinou horúci a nedýchatelný vzduch. Poľnohospodári a starí ľudia hrešili, dovolenkári a deti sa tešili.

Ale tak to už s ľuďmi býva – ani Pánboh im nevyhovie. Keď prší, každý nadáva a privoláva slnko a teplo, v horúčave všetci bažia po osviežujúcom daždi. V zime nik netuži po hnusnej čľapkanici – každý chce bielu snehovú pokrývku, a hneď, ako napadne sneh, sa všetci rozfrflú, že ho musia odhadzovať, že sa šmýka a autá im zapadnú do závejov. My, primáti na tejto pomaly sa rozkladajúcej tretej planéte slnečnej sústavy, nie sme jednoducho nikdy spokojní.

V uliciach istého okresného meste západného Slovenska sa štiplavý smrad spotených tiel miešal s celou paletou vôní rôznych antiperspirantov, deodorantov a opaľovacích krémov. A bohužiaľ nebolo toho vánku, ktorý by tento pach odvíal preč.

Podaktorí, prevažne dôchodcovia, sa ochladzovali v klimatizovaných hypermarketoch, aby následne vyšli z bludiska a prítmnia plechových palácov na denné svetlo, kde okamžite kolabovali a prebúdžali sa s kyslíkovou maskou na jednotkách intenzívnej starostlivosti. Tie boli samozrejme neklimatizované a okrem horúčavy navyše zapáchali močom, preležaninami a dezinfekčnými roztokmi.

Tí šťastní, čo boli na dovolenke, sa vyvaľovali na kúpaliskách, priehradách, či aspoň v malých nafukovacích bazénoch na zá-

hradách. Tí ešte šťastnejší, čo na to mali, robili to isté niekde pri mori alebo v drahých wellness hoteloch. Ostatní sa potili v neklimatizovaných halách, fabrikách, obchodoch či úradoch v plnom pracovnom procese, aby sa potom úplne vyšťavení odpotácali do prehriatych a doslova nevyvetrateľných bytov, domovov, áut a krčiem. Zničení, podráždení a bez nálady nadávali na všetko a všetkých.

Slúbili im istoty.

A takto vyzerali.

„Bohatstvo,“ uľavil si Miloš Golský a ladnou frčkou odstrelil špak cigarety z pootvoreného okna sedemnástročného Fiata Punto, ktorého tmavomodrá metalíza už dávno nebola tým, čím kedysi bývala. Hrdza žrala Fiat zvonka a Miloša zvnútra. Pod kapotou auta to tiež v poslednej dobe haprovalo a Miloš bol vďačný aj za to, že vôbec naštartoval a pohol sa z miesta. S brzdením to až také ružové nebolo. Brzdové platničky už zažili aj lepšie časy, rovnako ako Milošove platničky v oblasti krížov. Vysedávanie po krčmách v prievane si vyžiadalo svoju daň. Veľakrát vravel čašníčkam, aby neotvárali dvere, keď sú okná dokorán. Že mu fúka na chrbát. Odvrkli mu len, že kto má v takom smrade pracovať. A on keď chce, nech si nosí do krčmy „ladviňák“.

Mal na sebe bavlnené tričko nedefinovateľnej farby. Bolo jeho najobľúbenejšie, s motívom skupiny The Exploited. Kedysi bolo čierne, teraz malo vyfahaný patent okolo krku a z krátkych rukávov kde-tu vykúkala nitka. Hoci mal tričiek plnú skriňu, verný bol tomuto, a tak sústavné pranie a sušenie na slnku pretavilo pôvodnú čiernu na akýsi nevšedný a zaujímavý sivo-zelený odtieň.

Miloš bol anarchista každou bunkou. Už ako malému sa mu páčili „pankáči“, ktorých stretával cestou zo školy. Vysedávali na múriku pred miestnym hostincom, pili pivo a lacné víno, fajčili, pľuli, strúhali zvláštne grimasy a vyplazovali jazyky na okoloidúcich, čím dávali najavo svoju voľnosť, nezávislosť a odpor k všetkému zabehnutému. Chcel byť stará škola. Chcel byť ako oni, aj keď vedel, že tie časy sa už nikdy nevrátia. Dlhšie tmavo-

hnedé vlasy mal nad ušami vyholené, aby si zavše mohol vztýčiť na hlave číro. V jednom uchu mal náušnicu – veľké áčko v krúžku, znak anarchie. Tú však mohol praktizovať iba vonku. Doma vládla totalita rodičov. Z pútka nohavíc sa mu hadila dlhá reťaz, ktorá ústila do ľavého vrecka. Mal na nej zavesené kľúče od domu a kovový príviesok s nápisom *Fuck The System*. Značkové tenisky pôvodne bielej farby, ktoré mu strýko pred siedmimi rokmi priviezol z tržnice na predmestí ukrajinského Užhorodu, mu zatiaľ slúžili, hoci sa mu cez prasknutú podrážku občas dostala dnu voda, z čoho nemali ani trochu radosť jeho ponožky. Ešte menšiu radosť mali obličky a mechúr. A úplne najmenšiu radosť všetci tí, u ktorých sa doma vyzul.

Auto zaparkoval vpravo pri chodníku na platenom parkovacom mieste, asi tridsať metrov od hlavného vchodu do Tatra banky, kde čakal na svojho kamaráta Rudolfa Hermeiera, permanentne a dobrovoľne nezamestnaného podivína.

„Sociálny prípad“, vraveli tí, ktorí ho poznali. Bol to však Milošov najlepší kamarát. Vlastne – jediný kamarát.

To isté platilo aj pre Ruda. Miloš bol jediná živá bytosť široko-ďaleko, ktorá sa s ním bola ochotná rozprávať. Vrana k vrane sadá. A pokiaľ ide o čierne vrany, platí to duplom.

„Prečo som sa ja na toto dal?!“ povedal si a znechutene si odplul.

„Úplne som zošalel. Na čo ma to ten debil zase nahovoril?! Tiež musím na všetko prísť,“ mrmlal si popod nos. „A kde vlastne toľko trčí?“ obzeral sa okolo seba, pritom vyťahoval ďalšiu cigaretu. Zachrchľal a odkašľal si. Z plúc sa vydral na svetlo božie ďalší chuchvalec hlienu, ktorý rázne poslal za tým predchádzajúcim. Mal on na háku, že okolo neho prechádzajú ľudia a niektorému by mohol prísť kdesi na kolene. Bol ortodoxný punker, tak to musia všetci rešpektovať! Občas to niekto nerešpektoval a Miloš došiel domov s krvou podliatymi perami.

Pripálil si ďalšiu cigaretu a kútikom oka zahliadol, ako okolo auta prechádza mladá štíhla brunetka v ružovom tielku, spod ktorého vytrčali ramienka bielej čipkovanej podprsenky. Nohy

v obtiahnutých čiernych rifliah mu pripomínali vypitvané čierne mamby nastoknuté na násady od lopaty. V momente ju pohľadom vyzliekol. Jeho predstavivosť a testosterónom vybičovaná fantázia boli v tomto smere bezmedzné.

Dievča o Miloša ani pohľadom nezavadilo. Ako väčšina mladých žien bola i ona presvedčená, že má všetko potrebné na to, aby sa do nej zalúbil minimálne dedič hotelového impéria.

Erotické sny. Tie Miloša máтали často. Veľakrát sa ráno doma zobudil s erekciou. Občas aj v autobuse naňho prišla.

Ako tak civel za vzdalujúcim sa zadkom, znenazdajky do auta naskočil Rudo.

„Štartuj!“ skríkol na Miloša a rýchlo za sebou zabuchol dvere.

Miloš si skoro prehryzol jazyk.

„Kurva, ako som sa zľakol! Si normálny?! Ešteže si nevytrhol kľučku. Foter by ma zabil,“ vyčítal mu a roztrasene strkal tenkými prstami kľúčik do zapalovania.

„Drž hubu a padajme už!“ odvrkol Rudo. „Inak, to kde parkuješ? Mal si stáť pred vchodom do banky, nie?“

Motor naskočil na prvýkrát, čo Miloša prekvapilo a nesmierne potešilo. Nestávalo sa to často. Okamžite zaradil jednotku a ako zvyčajne, bez smerovky a bez pohľadu do spätného zrkadla sa odlepil od chodníka a vyrazil do premávky.

„Si slepý? Načo máš spätné?!“ oboril sa na neho Rudo, keď videl, ako do nich zozadu takmer vrazilo veľké čierne auto. Šofér pohotovo strhol volant a vrhol na Miloša nenávistný pohľad. Jeho spolujazdec takisto.

„Aspoň občas sa obzri! Skoro nás zvalcovali. Vieš, akí magori jazdia na takých autách...“

„A peniaze? Máš?“ spýtal sa Miloš.

„Neodpovedal si mi, prečo si, doriti, stál tak ďaleko? V tom pekle som sa úžasne prebehol. Úplne som mokrý,“ zahriakol ho Rudo a utrel si tvár do trička.

„Nemám nič. To bol skutočne super nápad ísť do druhej najväčšej pobočky,“ dodal a obzrel sa cez zadné sklo auta, akoby vyze-

ral konvoj policajných áut. „To mohlo len v tvojej sprostej hlave skrsnúť. Navyše tam boli traja esbéeskari s kuklami na ksichtoch. Všetci mali „kvér“ a jeden dokonca „sapík“. Len prievan z facky jedného z nich by mi spôsobil otras mozgu.“

„Jeden otras navyše by ti už neuškodil,“ zachechtal sa Miloš. Pritom si nasadzoval slnečné okuliare, ktoré pred mesiacom ukradol na jarmoku akémusi Vietnamcovi pred stánku. Vraj s UV filtrom... to určite!

„Nemudruj,“ povedal Rudo. Apaticky pozoroval okolité budovy. „Mohol si tam ísť sám, nie si váľať riť v aute. Ja aby som vždy podstupoval to najväčšie riziko.“

Uvažoval, prečo tí esbéeskári mierili zbraňami na úradnícky za okienkami. Žeby svoju prácu brali tak vážne? Možno si ženy neplnili svoje povinnosti a flákali robotu. Azda občas potiahli z pokladnice nejaké peniaze. Ktohovie. Na zvrchovanom Slovensku bolo všetko možné.

„Strihli sme si predsa. Naháňaš ľuďom strach. Tie tvoje oči. Máš ich ako poník. Veď ja vyzerám ako decko,“ bránil sa Miloš.

„To už len ten tvoj vytetovaný paragraf, to je teda terno! K tomu ešte na krku ako starý „basman“...“

Miloš čosi zlostne zamrmľal, potom sa načiahol a zapol staré autorádio. Opäť nezapol smerovku a zatočil na okresnú cestu. Klukatila sa medzi poľami až do viesky Dolné Obory.

„Musel som auto potiahnuť ďalej,“ prehovoril po chvíli Miloš, „lebo pred bankou som nemohol parkovať a oproti po chodníku išli mestskí policajti, takže, keď som nechcel riskovať papuču, musel som zaparkovať inde. Dokonca som si odbehol kúpiť parkovací lístok a obetoval päťdesiat centov.“

„Ježiši, ty si ale kretén!“ vyhrkol Rudo.

„To ty máš na to papiere,“ odvrkol mu Miloš.

Rudo mal naozaj papiere na hlavu. Liečil sa však len ambulantne, nikdy ho nikto nedonútil k hospitalizácii v psychiatrickej liečebni. Doktora Fejera, svojho psychiatra, navštevoval, hoci nie pravidelne a rád, ale predsa. Definícia Rudovej diagnózy F21 bola v jeho prípade zásahom do čierneho: *Schizotypová porucha...*

excentrické správanie a anomálie myslenia. Afektívny chlad a neschopnosť prežívať radosť, tendencia na sociálnu izoláciu, paranoické a bizarné myšlienky... poruchy myslenia a vnímania. To by ešte ako-tak šlo. Horšie však bolo, že doktor Fejer k nej neskôr pripísal aj druhú diagnózu.

F22.0: Bludová porucha. Tú určujú jasné a pretrvávajúce auditívne halucinácie, hlasy, schizofrénne príznaky ako bludy ovládania a jasný dôkaz choroby mozgu.

A Rudo veru trpel veľmi pestrými bludmi a predstavami. Naháňali ho, prenasledovali, nedali mu pokoja.

„Je to váš vnútorný a silný nepriateľ – hlboko ukrytý démon, pán Hermeier. Snaží sa dostať na povrch,“ prízvukoval mu za každým psychiater.

„Nevypúšťajte ho von. Za žiadnych okolností. Držte ho pevne na reťazi. Zamknite a zahodte kľúč. Nikdy nesmiete zabudnúť užiť dávku predpísaných liekov. A vonkoncom ich nesmiete kombinovať s alkoholom alebo akýmkoľvek omamnými látkami. Pustili by ste toho driemajúceho démona na slobodu a nebolo by to ideálne riešenie, či už pre vás alebo pre vaše okolie.“

Myslel to len obrazne, mal rád metafory. Ale ako to už zvykne v bežnom živote chodiť, lekár mieni (väčšinou dobre) a pacient mení. Teda, nezodpovedný pacient. Rudo si nerobil z démonov vo svojom vnútri ťažkú hlavu. A z nejakého doktora Fejera už vôbec nie. Riadne by mu však oťažela, keby vedel, že v čiernom Audi, s ktorým sa takmer zrazili pred bankou, sedeli traja muži v čiernom a tichú spoločnosť im robili pištole, slzný plyn a samopal AEK-971.

Neboli to esbéeskári.

3.

22. apríl, 20:45

Zdravotná sestra Janka si už vlastne ani nespomínala, prečo sa rozhodla pre svoje povolanie. Ani nemala veľmi kedy a kde o tom uvažovať. Vždy, keď nečakane zavládol na centrálnom príjme okresnej nemocnice pokoj, znervóznela. Janka bola pesimistka. A vedela svoje. Pokoj považovala za neblahé znamenie. Za ticho pred búrkou. A tá sa dnes rozpútala zazvonením telefónu.

„Prosím, centrálny príjem,“ znechutene sa ohlásila a s nevôľou si prezerala svoje obhryzené nechty.

„Chcelo by to manikúru,“ pomyslela si.

„Tu je rýchla zdravotnícka pomoc. Vezieme vám pacienta – bolesti brucha, cudzie teleso v brušnej dutine. Je to váš stály klient,“ oznámila jej záchranárka.

„Budeme pripravení,“ povzdychla si Janka a prevrátila oči. Z výrazu jej tváre sa dal prečítať kompletný repertoár slovenských nadávok. Dokonca aj dve české. Nemecké zakliatie „*Himmelherrgott!*“ za nadávku nepovažovala. Bola presvedčená o tom, že ide o oprávnené dovoľávanie sa pravdy, ktorej striedavo verila a neverila.

„Kto volal?“ spýtal sa službukonajúci sekundárny lekár bez atestácie – doktor Vančo.

„Záchranka nám vezie pacienta. Vraj má niečo v bruchu a je to stály klient,“ sucho skonštatovala.

„No, poteš Pánboh, už len tí nám tu chýbali,“ pomrvil sa v čiernom kresle lekár a modrým perom si trikrát poklepal po čele.

Janka si o ňom myslela svoje.

„Treba zavolať aj chirurga?“ spýtal sa jej.

„Nespomínali.“

„Tak uvidíme, čo to bude za zázrak.“

Zázrak to síce nebol a zázračné dieťa už vôbec nie, ale Vančo zložil Hippokratovu prisahu, tak musel ošetrovať a liečiť. Radšej by sedel v dozornej rade veľkej právnickej firmy alebo viedol hordu IT-čkárov, ale otec chcel mať doma doktora, nuž musel študovať medicínu. Akoby sa on, známy zubár, mohol pozrieť spoluobčanom do očí, keby sa jeho jediný syn celé dni hral s počítačmi a neoperoval by?!

„Stály klient a niečo v bruchu?“ opýtal sa sanitár Roman, ktorý sa práve vrátil z toalety a umýval si ruky pod vytrvalo kvapkajúcou batériou. Slúžil už druhú nočnú dvanástku za sebou a bolo to na ňom vidno.

„Všeličo pohlce aj ten pako Hermeier, dúfam, že to zase nebude on. Ja ho asi fakt nakopem do zadku, ak ho sem dotrepú. Furt je s ním len oštara,“ nasrdene dodal a sadol si na stoličku k zeleným kachličkám. Natiahol si latexové jednorazové rukavice a vyčkával.

O pár minút sa už v otvorených širokých dverách ambulancie objavila posádka rýchlej zdravotníckej pomoci. Na vozíku sa v bolestiach zvíjal mladý chalan. Vrieskal a hral viacerými farbami ako dúha.

Iba jeden pohľad stačil Romanovi na to, aby zhodnotil situáciu ešte skôr, ako stihli záchranári odovzdať pacienta lekárovi.

„Boha jeho, ja som to vedel! Prečo ho sem musia doterigať práve v čase, keď slúžim ja?! To má niekde rozpis mojich služieb, alebo čo?! Také náhody predsa neexistujú. To je normálne v...“ poslednú časť vety radšej prehltol, keďže vedel, že mladý doktor Vančo nie je zvyknutý na vulgarizmy. Ten ako slušný mladý kresťan – katolík trávil nedeľné rána s matkou a otcom na svätej omši. Primár oddelenia mu dokonca nepísal ani nedeľné služby. Keď sa to už nejakým nedopatrením predsa len stalo, tak si nedeľu vymenil za sobotu s iným lekárom. Napokon, siedmy deň treba sláviť. A on slávil nedele celodenným študovaním lekárskeho kníh a publikácií.

„Pokož chlape,“ utešoval ho záchranár Vlado, „iste je do teba tajne zamilovaný! Vie, že ty si najlepší ošetrovateľ a že sa oňho

skvele postaráš. Neboj, raz z vás budú skvelí kamaráti. Poď, preložíme ho na vozík.“

„To sa teda postarám!“ už takmer kričal Roman. Nevšímal si skučanie uboleného pacienta, keď ho s Vladom prekladali. Bavili sa o ňom a pred ním akoby tam nebol.

„Šlak aby ho trafil! Za posledný rok tu tento chruňo zakotvil už štvrtýkrát a vždy niečo zožerie. Železožrút jeden.“

Vlado sa potmehúdsy usmial.

„On si skôr potrpí na nerez.“

„Raz je to malá lyžička, inokedy príborový nožík či manikúrové nožničky. Naposledy zhltol detskú vidličku. Asi mu chýba železo v krvi, chujovi,“ vyletelo akosi spontánne z Romana a reflexívne si rukou zakryl ústa. Akože to ani nechcel pred lekárom povedať, iba mu to tak náhodou vybehlo. Čo už – stalo sa. Napokon, nech si mladý zvyká.

Mladý kresťan – katolík sa však tváril, akoby nič nepočul, alebo počuť nechcel.

„Navyše je vždy napitý, alebo sfetovaný,“ pokračoval Roman, ale už mu nikto nevenoval pozornosť. Oprel sa preto chrbtom o stenu a pozoroval červené nohavice, pod ktorými sa rysoval buclatý zadok kučeravej záchranárky Moniky.

Tá medzitým odovzdávala neboráka Hermeiera lekárovi Vančovi. V rýchlosti mu odrapotala jeho zdravotný stav, skrátenú anamnézu a dôvod, prečo ho urýchlene doviezli.

„Aj tak patrí ten blázon na psychiatriu, nie na chirurgiu,“ prebleslo hlavou Romanovi.

Doktor Vančo sa poďakoval a podpísal protokol o prevzatí pacienta. Záchranárky sa spýtal, čo pacientovi tečie a ukázal na infúznú súpravu, ktorú práve sestrička Janka vešala na stojan.

„Len čistý fyziologický roztok,“ odpovedala Monika a vysvetlila mu, že do neho nechceli pchať žiadne analgetiká, aby to neskresľovalo výsledky.

Vančo prikývol a pomyslel si, že tým ušetrili hlavne peniaze svojmu zamestnávateľovi, súkromnej záchrannej zdravotnej službe. Obrátil sa na sestričku Janku.

„Tuším mu to o chvíľu dotečie. Dajte mu tam ďalší.“

Janka len stroho prikývla.

Doktor si rukou zamával pred nosom.

„Fuj, foetor ex ore ethylicus!“

„Čože?“ opýtal sa Roman.

„To som si len tak sám pre seba. Znamená to, že z neho razí ako zo suda. Pri „ebrietas simplex“ bežný jav.“

Roman sa len uškrnul. Jemu takýto sopliak, čo na fakulte ledva preliezol cez anatómiu, nič vysvetľovať nemusí.

„Zo suda?“ zahundral Roman. „Veď tu smrdí, akoby sa prekočila celá cisterna s pálenkou. Brúr. Dám si radšej rúšku. Kto to tu bude čuchať?“ poznamenal a nasadzoval si na tvár zelenú jednorazovú rúšku.

Doktor na neho prísne pozrel, ale nič nepovedal. Aj on iba ohrnul nosom.

„Veď ako inak,“ zamrmlal cez masku Roman. „Všetko, čo nájdu na zemi s viac ako jeden promile musia rýchlo hodiť do sanitky a doviesť do špitála, samozrejme s húkačkou a majákmi, aby tu boli čím skôr. Aby im cestou dotyčný sanitku nedajbože nestihol ovracať a s prepáčením... osrať.“

Monika pokrčila ramenami:

„Také sú predpisy. Nie je to ako voľakedy. Normy určuje Európska únia.“

Roman na ňu zazrel, no mlčal. Vedel, že má pravdu. O normách Európskej únie mal však vlastný názor.

„Veru tak,“ súhlasne prikývla Janka. Ťukala do klávesnice počítača a zapisovala pacienta do systému nemocničnej databázy. „Záchytky zrušili, lebo boli nerentabilné, takže Zajacove taxíky sú vždy poruke, aby zväžali opilcov a feťákov do nemocníc. Tu sa s nimi môže dni a noci mordovať celý personál. Pritom toľko nadávok a urážok si rozhodne nikto z nás nezaslúži. Občasné fyzické útoky ani radšej nespomínam. A mám ja za to rizikový príplatok?“

Máš figu ako aj ja, pomyslel si Roman. Vždy sa s takýmito nadrapujú sanitári. Verbálne prestrelky majú pod kontrolou zase

sestry. Niekedy však kontrola zlyhá, sestry to s podpichovaním preženú a vzniknuté búrlivé situácie musia opäť žehliť len sanitári. Bez príplatkov a osobného ohodnotenia. Mihom si spomenul na to, ako im raz jeden sfetovaný Róm kopal do dverí a následne pustil do ambulancie rozzúreného vlčiaka s povelom „trhaj“!

„Každý nad tým len priviera oči,“ pokračovala Janka rázne v svojom ľudomilom rozjímaní, „akože no a čo, veď aj ožran je pacient a zaslúži si adekvátnu starostlivosť ako každý iný. Pche, každého z nich by mali skopnúť do najbližšieho jarku, nech sa tam hovädo naslopané vydrichme a ráno ide domov. A tí, ktorí okolo toho najviac mudrujú a moralizujú, nech im donesú deku a vankúš, ba čo lepšie, nech si ho zoberú domov do obývačky vyspať sa z opice. Potom im môžu spraviť výdatné raňajky s kávou, dať pár eur na pivo a zaželať pekný a ničím nerušený deň,“ vrelo to v nej.

Doktor ju počúval len na jedno ucho. Obrátil sa k pacientovi.

„Pán Hermeier, viete kde ste? Viete, čo sa vám stalo? Pán Hermeier, počujete ma?“ pýtal sa Ruda, ktorý chvíľu nejavil známky života.

„No, viem kde som,“ vyliezlo z Hermeiera. Snažil sa otvoriť oči. „Nie som slepý. Mám strašné bolesti... aúú... kurva, bolí ma brucho, robte so mnou niečo.“

„Vraj ste zjedli nožik. Tuším vraveli, že rybičku.

„Hovno rybičku. Nožnice.“

„Ale pani záchranárka nám tvrdila, že to bol nožik.“

„Tá krava strapatá je načisto hluchá,“ vyhlásil Hermeier a trochu ho naplo. „Hovoril som jej predsa, že nož-ni-ce.“

Záchranárke Monike sa naježili jemné chĺpky na zátylku, ale radšej to nekomentovala.

„Len pokoj, pán Hermeier, snažíme sa vám pomôcť,“ povedala Rudovi sestrička Janka a položila mu vedľa hlavy bielu misku, keby náhodou vracal. Najradšej by mu ňou capla po čele. Veď kto to tu po ňom bude upratovať?! Upratovačky nočné služby nerobia, sanitár sa jej na to zvysoka vykašle a napokon to prischne zdravotnej sestre. A Janke s dvomi vysokými školami – najskôr

si robila bakalárske a potom aj magisterské štúdium na fakulte zdravotníctva – sa umývať pol ambulancie a vozík po zvratkoch nechcelo.

„Nič sa nesnažíte, len tu nado mnou stojíte a ja idem skapať od bolesti. Rozprávate sa namiesto toho, aby ste mi pomohli... au a nestláčaj mi to tam, bolí to ako sviňa,“ prehovoril ťažkopádne, ale rozhorčene Hermeier, keď pocítil, že mu lekár stláča brucho.

„Musím vás vyšetriť, tak mi neodťahujte ruku, dobre?“

„Veď mi to ale tak silno netlač!“

„Pán Hermeier, netykáme si, jasné? Ja sa k vám správam slušne, tak to vyžadujem aj od vás. Trochu sa ovládajte.“

„Dobre, dobre, vzhľadom na vaše vzdelanie, pán docent,“ zapáral ďalej Rudo.

Lekárovi myklo sánkou. Romanovi rukou. Janka sa mykla celá.

„...A tento chuj si zo mňa ešte uťahuje,“ dodal arogantne Hermeier a hlavou kývol na sanitára.

„Ja ti dám chuja,“ vyletelo z Romana. Najradšej by ho schmatol pod krk. „My sme tu pre slušných pacientov, ktorí si to zaslúžia a majú zdravotný problém, nie pre dementov, čo sa sebapoškodzujú a...“

„To by hádam stačilo, Roman,“ zahriakol sanitára doktor Vančo a uprel zrak na Ruda. „Pán Hermeier, teraz vám sestrička vypíše papier na röntgen, lebo takto sa vyšetrovať nedá. Pôjdete najprv tam. Tuto pán sanitár vás...“

„Ja s tým agresorom nikde nejdem,“ bránil sa Hermeier.

„Ja ti dám agre...“ nedal sa Roman a na čele mu navrela zlostná žila.

„Tak už dosť!“ rozčúlil sa doktor Vančo. „Obidvaja!“ zvýšil hlas.

„Pán Hermeier, pôjdete s ním, či už sa vám to páči alebo nie a uvidíme, čo bude na snímkach. Zistíme, na čom sme, respektíve na čom ste vy.“ Pomyslel si, že čo komu spravil, aby tu nejaký idiot po ňom štekal. Asi mal Roman predsa len pravdu – uznal, aj keď nerád.

Po chvíli oslovil pokojnejším hlasom Janku, aby vytlačila žiadanku na röntgen.

„Aj odbery, pán doktor?“ chcela vedieť Janka.

Vančo prikývol a obrátil sa k sanitárovi.

„No, Roman, chodte už, nech sa pohneme ďalej. Vonku čakajú aj iní pacienti,“ adresoval mu stručný príkaz. „A správajte sa k nemu slušne, dobre?“

„V rámci možností, doktorko, v rámci možností,“ pritakal pri odchode z ambulancie medzi dverami Roman a s vozíkom a opitým Hermeierom odpochodoval na röntgen.

4.

6. august, 14:25

„Fuj, to je zase spara,“ vzdychol si detektív, poručík Roland Vurzel a pomrvil sa na prepotenej čalúnenej stoličke v kancelárii oddelenia kriminálnej polície na druhom poschodí budovy obvodného oddelenia policajného zboru okresného mesta.

Vo februári oslávil tridsaťsedem rokov. Ešte stále mal vyšportovanú, atletickú postavu. Zatiaľ. Vedel, že je to len otázka času a s pribúdajúcimi rokmi sa mu chrbtica bude kriviť. Nakrátko ostrihané vlasy a mušketerska briadka mu dodávali výzor svetáka a bohéma. Keď bol mladší, pekne to využíval. Raz sa rozviedol. So svojou bývalou manželkou Lenkou sa rozhodli ukončiť manželský vzťah pred piatimi rokmi. Na obrovský údiv aj náрек staronovej svokry sa pred jeden a pol rokom opätovne vzali. Stará láska nehrdzavie. A Roland začal pristupovať k sviatosti manželského zväzku podstatne zodpovednejšie ako predtým. Cítil, že starne. Nemal už energiu na kadejaké nezáväzné aférky. Prinútený okolnosťami začal slovu „rodina“ prikladať väčší význam.

„Mali sme sa po výplate zložiť na nový ventilátor,“ povedal mu